

ВІСНИК

Союз
Ветеранів
Українського
Резистансу

Рік I.

Квітень, 1977

Ч. 1.

Видав:
СОЮЗ ВЕТЕРАНІВ
УКРАЇНСЬКОГО РЕЗИСТАНСУ
В ЗСА
Головна Команда в Нью Йорку

Publisher:
UKRAINIAN RESISTANCE
VETERANS ASSOCIATION
IN U. S. A.
Headcommand in New York
P. O. Box 303, Yonkers, N. Y., 10702

Редагус Редакційна Колегія „Вісника” в складі:

Домарацький Анатоль — Головний редактор
інж. Байбак Петро — літ.-мовний редактор
Фурманець Т. — Секретар
Сущик Дмитро — Адміністратор
сот. Поліщук Іларіон — Координатор

Адреса Редакції і Адміністрації:
Suszczyk Teodor
Fifth — Cape May Aves.
Estell Manor, N. J.

До Вельмишановних Дописувачів!

Ми дозволимо собі звернутися до Вас з проханням, щоб Ви часто дописували до „Вісника”, але пишучи ручно — дуже виразно, а на машинці обов’язково через два або три інтервали, що нам улегшить поправити літературну мову, без переписання поновно. Щиро дякуємо!

Редакція „Вісника”

ПРОЄКТ ВІДЗНАКИ ВИГОТОВЛЕННИ
ПРОФ. М. МИХАЛЕВИЧЕМ

Ціна: Дол. 2.25 за кожне число. Пізніше буде визначена
квартальна й річна передплата.

Великоднє Привітання Творцеві і Командирові
„Поліської Січі” Тарасові Дмитрові Бульбі-Боровцеві.

... і прийдуть нащадки, шукатимуть Правди, а Ти у полум'ї віків будеш Світільником всім, хто у Вічність ставить Правду Людини — Нації — Народів.

І пісню співатимуть когорти звияжців Ідеї, — гей, гей там далеко на Волині, де зродилася УПА.

З нагоди Великодніх Свят та появи Вісника СВУР'у ч. 1, що є печаттю Вашого духа та ідеї, складаємо Вам сердечні побажання многонадійного здоров'я та здійснення Ваших творчих задумів.

Христос Воскрес!

Великдень, 10. IV. 1977 р.
Головна Команда СВУР'у — Нью-Йорк

НОВІТНІЙ УКРАЇНСЬКИЙ РЕЗИСТАНС

(1941-42 рр. — 1977 р.)

Цього року сповняється 35 років від того часу, коли у заграві і клетоті II-ої Світової Війни (1941-1945 рр.), віродився Новітній Український Резистанс, дух і чин спротиву та збройної боротьби новітніх українських лицарів і месників зі загарбниками України на рідних землях.

Цей дух спротиву був зроджений апокаліптичною обставиною відстоювати природне право та історичне право бути чи не бути господарем на своїй рідній землі, йдучи за інстинктом самозбереження.

Україна перетворилася на світове пекельне поле, політично-стратегічну шахівницю, на якій схрещувалися та зударялися дві світові диктаторські потуги — комуністична Москва і гітлерівська Німеччина за одну головну політичну і стратегічну мету, — кому пощастить першому загарбати і привласнити цю хлібну і природно-економічну комору Європи.

Йдучи за дороговказом предків-лицарів та за покликом власного сумління в обороні Божих і людських прав, — створюється УПА (Українська Повстанська Армія).

УПА, якпредтеча всього українського резистансу, була організована напередодні вибуху німецько-совєтської війни (22 червня 1941 р.) у глибокому збагненні, свідомості і передбаченні неминучости німецько-совєтського зудару.

УПА була витвором не тільки голосу української стихії, духа й крові, але реальним наслідком плянвання Директорії УНРеспубліки та проводу Українських Націоналістів (ПУН), які спільно у днях 17 липня та 20 серпня 1941 року у порозумінні з командою Поліської Січі — УПА випрацювали основи та засади військової концепції й дії; подбали за доповнення військових фахових кадрів та інформативно-пропагандивної постанови серед широких мас всіх земель України.

Новітній Український Резистанс у політично-військовому аспекті був воістину спадщиною і продовженням Українських Визвольних Змагань (1917-1921 рр.), що перетопив і з'єднав в одну діючу силу з попередніх років живучих і діяльних військових, повстанських і революційно-підпільних вогнищ:

старшинських стрижнів перед початком і в часі II-ої Світової Війни з колишніх кадрів Армії Української Народної Республіки й Української Галицької Армії, Вільного Козацтва, Союзу Гетьманців-Державників, боєвиків ОУН, Карпатської Січі, Буковинського Куреня, Похідних Груп ОУН, Українського Легіону Самооборони, тощо.

Новітній Резистанс — Поліська Січ і УПА віродили і гідно продовжили історичну тяглість і традиції збройної боротьби за волю і державність України, наслідуючи культ лицарства доби Козаччини, Гайдамаччини, Гетьманщини та Січового Стрілецтва 1914-1920 рр.

Сила, роля і значення новітнього резистансу — Поліська Січ-УПА зросли до тої міри, що змусили у 1947 році головного ворога України — червону Москву укласти військовий пакт з її сателітами — Чехословаччиною і Польщею для поборення і знищення УПА.

Розголос про дії і героїзм звитяжників Українського Резистансу знайшов відгук у світовій пресі та прикував увагу, співчуття і симпатії вільнолюбних народів, що не бажали жити під ярмом Москви.

Полум'я Українського Резистансу з років останньої війни (1941-1945 рр.) залишило глибокі психологічні та ідейні сліди й відбитки в серцях і свідомості Українського Народу. Місце недавніх месників і лицарів Українського Резистансу, що діяли рушницями, гранатами та автоматами, тепер заступили в Україні світильники Божої і людської правди та справедливости, лицарі української суверенної духовости та ісповідники національно-державної ідеї — В. Мороз, В. Чорновіл, І. Світличний, Є. Сверстюк, М. Осадчій, С. Караванський, Ю. Шухевич, священник Романюк, М. Руденко, О. Тихий, генерал П. Григоренко, Калинець, Плахотнюк, І. Стасів, та багаточисленний легіон невідомих нам їхніх послідовників.

Московсько-комуністична імперія — ССРСР доходить до 60-ти літнього ювілею свого існування. Життєвий стандарт підвладного населення залишається на дуже низькому рівні. Сільське господарство, оперте на системі колхозів і сов-

хозів, катастрофічно занепало і комуністичний уряд Москви закупує великими партіями збіжжя у капіталістичних державах, які збирається угроблювати згідно своєї доктрини.

Комунізм, як ідея і як доктрина, вже давно збанкрутував, скрахував і є скомпрометований, як в опінії власних громадян, так і в опінії більшості людности світу. Комунізм в СРСР тримається на терорі КГБ і багнетах советської армії, що є під диктатурою Політбюра у Москві.

Советська імперія сьогодні — це модернізована у метаморфозі колишня царська Росія з примусовою практикою перетоплення у одному імперському казані всіх підвладних народів і племен в один „советський” народ.

Йдучи до цієї мети московсько-комуністичний режим застосовує до інших народів, особливо до України, народів Туркестану, Прибалтики, Білорусії, тощо гострий курс практикованої русифікації; асиміляції, етноциду та перевозить і вимішує населення одних республік до других. Та це одначе у них не направляє справи.

Наш пророк Т. Шевченко завіщав, що „все йде, все минає”. Тепер в СРСР — 90—95% від всього населення, це люди, що народилися вже після большевицької жовтневої революції 1917 року і до цієї маси людей московський комуністичний режим не має вповні моральних, соціальних, психологічних, політичних атутів, щоб їх масово репресувати та творити з них концтабори для невилічливої праці. Тому червоний Кремль створив „психушки” — куди ізолює найбільш небезпечних опозиційних осіб з числа духово-культурної еліти, тим самим обезголовлюючи та нівелюючи суспільство на покірних рабів.

Московсько-комуністичний режим шахує та шантажує вільний світ загрозою термоядерної зброї.

Але цей термоядерний параван, — це двосічна зброя, яка однаково є загрозлива тотальним знищенням для всього людства. Смертельною загрозою для існування комуністичного режиму СРСР, — є червоний Китай, демографічні умови й обставини якого з його майже мільярдним населенням зробили його для СРСР ворогом ч. 1. Єдиний фронт світового комунізму розколовся. Навіть сателіти СРСР — Румунія, Югославія, обороняючи свою державно-національну суверенність, відштовхуються від Москви і

проголошують свій власний шлях до комунізму. Отже у вузлі світових протиріч поневолені Москвою народи, а особливо народ України, повинні бути свідомі своїх історичних завдань і призначення. Ще можуть трапитися історичні обставини і закути, як 1917 і 1941 роки і ми їх не мусимо прогайнувати.

То-ж гартуймо свою волю й духа. Розбудуємо й зміцнюємо усі аспекти і клітини нашого організованого українського, національного життя у вільному світі. І тим самим з чистим сумлінням і доконаним національним обов'язком ми сповнимо заповіт пророка перед історією, що „У своїй хаті, — своя правда, і сила, і воля.”

Великдень, 10 квітня 1977 року, Нью-Йорк.

Олександр Кониський

ТЮРМА ЗА ВОЛЮ

Я не боюсь тюрми і ката,
Вони для мене не страшні!
Страшніш тюрма у рідній хаті,
Неволя в рідній стороні.

Мені не встид носить кайдани
За волю краю і братів,
Ганьба — золочені жупани
Носить, нанявшись до катів.

Нехай нас мучать і катують,
А слова правди не уб'ють;
Нехай кати все бенкетують,
Час прийде — разом пропадуть...

Що нам тюрма! — то слава наша
Ми всі тепер сидим в тюрмі,
Всі п'єм одну ми скорбну чашу
Одна вона — тобі й мені!

В кого є совість і надія,
Того ця чаша не мина;
Той випити її зуміє
Усю, усю, до дна, до дна!

Кого у краще віра гріє,
І більше укріпить вона.
Тому ця чаша не страшна, —
Вона прибавить ще надії

СТВОРЕННЯ, ЗРІСТ І РОЗВИТОК СВУР'у СОЮЗУ ВЕТЕРАНІВ УКРАЇНСЬКОГО РЕЗИСТАНСУ

Як після кожної тотальної війни, так і після II-ої Світової Війни, рештки уніформованих частин, а то й партизанських загонів, стали організовуватися в окремі ветеранські одиниці, щоб провадити дальшу боротьбу з тим самим ворогом, але іншими методами. Актив учасників Українського Резистансу після моря пролитої крові за добро Українського Народу, за його вільне життя і розвиток, також став шукати за друзями по зброї, розкиданих воєнною хуртовиною по цілому світі, щоб організуватися у свою ветеранську організацію і продовжувати дальшу боротьбу.

Перша контактна зустріч відбулася 8-го лютого 1965-го року з участю малої групи людей (Отаман Тарас Бульба-Боровець, сот. Іларіон Поліщук, Андрій Шекерик, сот. Дорошенко і св. п. Андрій Носанюк), на якій виринула думка створити ветеранську організацію на принципі договорення людей, які під час II-ої Світової Війни, на подібному принципі договору виступали проти обох жорстоких ворогів України в рядах партизанських загонів.

Друге з черги засідання відбулося 24 березня 1969 р. з участю таких осіб: Отаман Т. Бульба Боровець, полковник Смородський, адвокат Ничка, Андрій Шекерик, сот. Іларіон Поліщук і Андрій Носанюк. На засіданні було прочитано витяги з документів з часів II Світової Війни про домовлення, яке відбулося 5 го серпня 1941 року у Львові між членами ПУН Сеником Грибівським, Омеляном Сціборським, Бак Бойчуком та Отаманом Т. Бульбою Боровцем, який у той час діяв з доручення Державного Центру УНР. Додатково були прочитані витяги з ряду листів от. Б Боровця до О. Штуля Ждановича. З прочитаного присутні ствердили, що в повстанських рядах домінуючою була ОУН ПУН, яка призначала старшин і провадила вишкіл кадрів, а група от. Б Боровця керувала оперативно господарськими справами. Група от. Боровця — це були люди з УНР, безпартійні і гетьманці. На внесок сот. І. Поліщука і А. Шекерика назву

ветеранської організації прийнято, як Союз Ветеранів Українського Резистансу (СВУР). Цю назву було запропоновано на зустрічі зацікавлених ветеранськими справами групою людей з ОДВУ у Філядельфії. Статут нової організації запропоновано на візирець Стрілецької Громади з Канади.

Вибрано Тимчасову Головну Команду, до якої увійшли: отаман Т. Бульба-Боровець, як головний отаман тимчасової ГК СВУР, сот. І. Поліщук, як його заступник, А. Шекерик — писар, А. Ничка — інформаційний референт і А. Носанюк — господарсько фінансовий референт. Рішено, що склад ГК можна поповнити та міняти за порозумінням наперед між членами ГК. Назва „Головна Команда” була взята на візирець УПА, яка мала право творити „Станиці”.

Початково праця не могла скоро розвиватися, бо склад людей був обмежений. Щойно після успішного відзначення 50ти ліття Української Національної Революції і відновлення Державности та 25ти річчя УПА і похідних груп ОУН на Оселі ім. Ольжича, справа пішла далеко краще. ГК поповнилася новими силами, особливо учасниками партизанських груп на Волині і Українського Легіону Самооборони. Ці люди, скріпивши ГК-ду, поповнили ряди СВУР, ставши ядром цієї ветеранської організації. З того часу праця СВУР стала розвиватися більше пляново із більшим ентузіазмом. Порівняно ще молодші люди взялися до праці з повною відданістю, захопленням і невичерпною енергією.

Дальшою метою підсиленої ГК-ди було підготувати з'їзд СВУР, щоб остаточно оформити СВУР в легальну ветеранську організацію. Підготовка йшла помалу, але наполегливо. Члени ГК протягом декілька років обговорювали і плянували цей з'їзд, який відбувся успішно 2, 3, і 4-го липня 1972 року на Оселі Ольжича.

На з'їзд прибуло 41 умандатованих делегатів і коло 30 гостей, з того 9 з Канади і один з Європи. Були репрезентовані такі організації, як

Екзильний Уряд УНР, ОДВК (Ц.У.), УККА, УНС, НТШ, УВАН, Пласт, ОДУМ, Б-тво Карпатських Січовиків, „Смолоскип”, та інші, від яких були виголошені усні привіти. Ще було одержано ряд письмових привітів від друзів по зброї і від чільних людей суспільно громадського, культурного і політичного життя української еміграції з Америки, Канади, Європейських країн, Південної Америки і Австралії. Було виголошено дві основних доповіді, над якими відбулася широка і цікава дискусія. Відбувся спільний бенкет і партизанські вечорниці. Одним словом, з'їзд відбувся на високому рівні під кожним оглядом, і СВУР підбудувався, як морально так і матеріально.

Для прикладу подаємо декілька витягів із письмових привітів, які були надіслані до Президії з'їзду. Голова ПУН, О. Штуль Жданович, звертається із словами Юрія Яновського „Вперед Партизани”!.. і далі пише з сентиментом: „Це були легендарні часи нашої юности, які приємно згадати в колі ровесників. Але вже багато років пригадують нам, що не час на романтичне занурування і спогади молодости: „В Україні йде боротьба нового покоління Резистансу в менш жорстоких (наразі прим. Д. Л.) умовах від тих, в яких довелося боротися нам. Ця боротьба свідчить, що наші пориви й наш чин, а зокрема приклад Друзів, що покладали свої молоді голови в боротьбі, не пішли на марно. Минуле стало підставою для світлого сучасного й ще світлішого майбутнього. Тож, плекаючи комбатантські традиції, не забувайте, що зір наших очей, душ і сердець мусить бути спрямований у майбутнє. Живіть болями й трагедіями сьогоднішніх борців і несіть їм допомогу будь-якими засобами: чи то у Вами вибраних формах, чи то вкладаючи Ваші зусилля в змагання, що ними керує ОУН, яку я маю честь очолювати. Не важливо, де прикладете Ваші зусилля, важливо, щоб Ви їх вклали”.

Друг Кость Гірняк з Франції, товариш по зброї пише: „У часі, коли відгомін технологічних та господарських перегонів сучасного світу приглушує іраціональні почуття душі людської, коли гін до матеріального добробуту стає метою людини і вихолощує у ній залишки шляхотних рис її попередників, коли проблема спротиву за волю і право на життя у нашій далекій Батьківщині щораз більше загострюється і рафінується,

— Ваш З'їзд являється особливо важливим і вчасним.

Було б незвичайно доцільним і вказаним, щоби його учасники глибше застановились над усією складністю, у якій ми тепер знаходимось і на її фоні попробували визначити місце і роль ветеранів Українського Резистансу супроти усієї складності нашого сучасного життя у вільному світі і подій в Україні”.

Доктор Степан Росоха, голова Братства Карпатських Січовиків пише:

„Пам'ятайте, що ми були перші, що підняли визвольний прапор і відновили збройну боротьбу Українського Народу! Була це Народня Організація „Карпатська Січ” — Армія Карпато Української Республіки в березні 1939 року з одного боку, а Українська Повстанча Армія „Поліська Січ” з другого боку, що розпочала збройну боротьбу в 1941 році.

І саме це зобов'язує нас перед майбутніми поколіннями закарбувати цей наш перший збройний змаг у анналах історії визвольної збройної боротьби Українського Народу за його права, за волю і самостійність Соборної України!

Оце зобов'язує нас тут усіх на цьому З'їзді: — Створити Світовий Провід Ветеранів Українського Резистансу!

Завданням Світового Проводу є змобілізувати всіх ветеранів Українського Резистансу та майбутні покоління до перманентної збройної боротьби Українського Народу, яка мусить закінчитись повною перемогою над нашими ворогами!

Друзі Ветерани пам'ятайте, що ми не сміємо припинити збройної боротьби і то так довго, поки забереться з української землі її останній окупант!”

Тепер ГК готується до нових завдань, які будуть слідувати після появи у світ цього журналу і відбуття чергового з'їзду СВУР. Ми віримо, що тих два моменти в житті СВУР дадуть нам надхнення до дальшої праці для добра Українського Народу на найближчі роки нашої діяльності, як ветеранської організації. Ми надіємось, що в тих починах нас підтримає все членство і симпатички СВУР. Бо тільки спільними силами здобуваються бажані успіхи. Отже, допоможи нам усім, Боже, у наших дальших спільних працях.

МЕТА І ЗАСОБИ

Одержав оце я недавно Обіжник Головної Команди СВУР'у в ЗСА, з якого довідався про її постанову видавати періодично свій власний бюлетень журнал. Його метою, згідно з постановою, мало б бути вдержування постійного зв'язку не тільки із своїм членством, але й з українським громадянством взагалі. Це означає, що Головна Команда бажає створити потік виміни думок із своїм довікляям шляхом власного журналу.

Значення такої постанови не вимагає окремого й довшого розгляду. Воно дуже важливе та ясне і його далекойдучість зовсім виразна. Про ці справи ми не раз розмовляли, підкреслюючи їхню важливість у наших листах із членами СВУР'у, а зокрема із його Секретарем. п. Дмитром Фурманцем, з яким нас всіх в'яжуть міцні вузли спільного минулого. Перекоаний я в тому, що весь загал не тільки ветеранів українського Ресистансу, а й усіх наших комбатантів і всього українського загалу радісно привітає ініціативу Головної Команди.

Проте, з нагоди виходу першого числа цього журналу, назви якого, ні навіть конкретної дати появи я ще не знаю, коли пишу ці рядки, — хотілося б мені вийти поза рамки ветеранського та журналістичного привіту і побажань витривалості у піднятому ділі і не лякатися перших труднощів, які постануть на видавничому шляху. Хотілося б хоч у кількох словах застановитися з цієї нагоди над місцем такого журналу в громаді, українській пресі нашої діяспори, як рівно ж і що ще важливіше, над ролею українського комбатантського товариства взагалі, у суспільно політичному житті нашої громади.

Найважливіше, — з чим треба боротися і що всіма силами треба викорінювати при кожній найменшій появі, це — з явищем дешевих ефектів.

Навіть найширші друковані спомини, розповіді чи будьяка мемуаристика, аналіза та оцінки минулого будуть порожнім вистрілом і без найменшого значення для майбутнього, якщо вони будуть насвітлені під кутом особистих або вузь-

ко партійницьких амбіцій, а не у перспективі української історичної дії. Повсякчасне ретельне бажання представити події і людей у них в об'єктивному насвітленні знайде завжди прихильну та вдячну настанову читача до журналу. Неповшанування цього принципу не принесе користі ні бюлетеневі, ні його видавцеві.

Другим явищем, на яке слід звернути зокрема велику увагу, це спаяність та належна співдія між членами даного колективу. На увазі тут маю редакційну колегію бюлетеню журналу. Розходження і неузгіднення у головних підставових поглядах відносно редакційних справ чи всього іншого, пов'язаного із діяльністю журналу, приводить раніше чи пізніше до послаблення колегії, а згодом і самого друкованого органу.

Рівночасно хотілося б підкреслити і те, що вага комбатантського товариства, як і його бюлетеню, є складовою часткою ваги всієї української діяспори і його вплив не повинен бути відірваним від неї. А це приводить до означення, що ветерани, розв'язуючи свої питоменні проблеми, пов'язані з їхньою вужчою спеціальністю, повинні мати на увазі цілість справ українського життя. Вони повинні постійно перебувати і діяти у ньому поруч всіх інших суспільно політичних наших організацій. Більше того. Так, як військовики були колись в авангарді чинної народної боротьби, так ветерани повинні тепер бути на перших стійках всього зрізничкованого суспільного життя.

Але така настанова вимагає від них постійної моральної та громадської мобілізації та постійної готовності служити. Чи спроможний СВУР прийняти таку настанову? Чи має він ще належну дозу віри у свої сили? Якщо так, то я певний, що поява його журналу не буде хвилевим явищем і що він ще зможе оправдати ці всі надії, які українська громада на нього поклала. Однак для цього він повинен би ґрунтовно переглянути плян своєї діяльності і випрацювати доцільно такий, який ділово захопив би все його членство та притягнув би нове, якого ще чимало

поза рамцями українських комбатантських організацій у ЗСА та в інших країнах вільного світу. Ветерани Українського Резистансу повинні являтися своєрідним полюсом у громадському житті і певним каталізатором у авангарді комбатантської діяльності.

І так цими кількома заувагами я наблизився до конкретного та актуального питання. Яка ж роль в сучасних умовах стоїть перед ветеранською організацією Українського Резистансу і що якраз вимагають від неї ці сучасні умовини?

Військовики, згадував я вище, є на перших стійках народних зусиль. Вони боролися колись за певні позиції для свого народу, за належне йому рівноправне місце у колі народів. Це становище, це — в першу чергу свободне життя. Свобідне під оглядом культурного розвитку, у виборі системи господарювання народним багатством країни, свободне в ділянці релігійних почувань та переконань. Але, річ ясна, у повній пошані до того всього, що впливає із обов'язків до свого сусіда, громади, суспільства, держави. Всі наші Визвольні Змагання, всі спроби одужань і бойового резистансу на протязі Другої Світової війни зводилися тільки до того: запевнити своєму народові волю і свободний вибір дальшого шляху у повній співпраці між усіма верствами нашого суспільства.

Якщо такі стремління нашого народу, що стали бойовим наказом для всіх українських військовиків, не увінчалися успіхом, то це зовсім не означає того, що вчорашні військовики вже мають остаточно здемобілізуватися і стати звичайними „цивілями”.

Зовсім ні. Покладені на них завдання не є виконані і тому їм далі потрібно робити всі належні зусилля, щоб здійснити стремління нашого народу. Тільки тепер ці зусилля мають виконуватися іншими засобами від військовиків. З другого боку, оскільки у бойовій акції військовики переважно були самі, то теперішня їхня дія повинна творити нероздільну цілість з усіма іншими, діючими в тому самому напрямку, громадськими чинниками української діаспори.

Настанова комбатантської організації повинна бути ясною і всім зрозумілою, як у своєму внутрішньому житті, так і у зазублюваннях із діяльністю всієї української громади, як рівно ж на зовнішньому секторі.

Основними пружинами внутрішнього життя наших комбатантів повинні бути в першу чергу безумовна дружність, прямолінійність та щирість. Ці фактори являються підвалинами для успішної співпраці між вчорашніми військовиками. Без них ветеранське товариство ніколи не буде атрактивним, а клімат у ньому не буде приємним для виконання тих всіх завдань, про які була мова вище. Військовики звикли до давання або виконання наказів, а тут же про накази не може бути мови. Накази тепер повинні заступити глибоке відчуття і розуміння.

Забулювання з іншими нашими громадськими організаціями потрібне тому, що жодна із них не в силі сама двигнути всю широчінь суспільної роботи. Зате всі разом, — вони становлять поважну силу і можуть разом дуже багато зробити на нашому фронті. А він широкий і з різними напрямками.

Розходиться тут в першу чергу про спільну боротьбу з асиміляційними силами, які постійно на нас наступають і всіма природними засобами виривають від нас наших бійців. Плекання рідної мови та культури вже змалку є вельми успішним чинником у боротьбі з асиміляцією. Тому ветерани повинні перш всіх звернути дбайливу увагу на проблему виховання дітей в родині і поза родинною. Без успішної розв'язки цього питання не може бути мови про розгорнення дії української діаспори на дальшу мету.

Треба при цій справі відмітити й те, що спротив асиміляції зовсім не означає того, що нам треба жити хуторянським життям, відділеним подвійним муром від довколишнього світу. Можна чинити дуже успішний спротив асиміляції, проживаючи у повній гармонії із суспільством країн нашого поселення та беручи активну участь на всіх щаблях його громадського життя. Ми можемо і мусимо черпати все позитивне із нашого довкілля, зберігаючи рівночасно всі первні душі нашого народу.

Упарі з тим ми повинні жити в унісон із нашими братами в Україні. Вони знаходяться на перших стійках висуненого фронту і в різних формах провадять боротьбу з режимом, із накиненими їм умовами життя, з культурним геноцидом, а ми тут — повинні бути на поготівлі їм допомогти. І це наша основна місія на чужині. Але щоб це успішно зробити, треба бути так би мовити постійно в курсі справ відносно розвитку

подій, треба слідкувати за цими подіями в Україні, уважно вивчати всі явища, які там виникають чи то безпосередньо із дії ворога чи наслідком реакції народного спротиву в такій чи іншій формі. Без глибшого розуміння того всього ферменту, який проходить в Україні, ми не зможемо бути допоміжними нашим там братам.

Всім нам відомо про так звану захальну літературу, що появляється в Україні. Не зважаючи на весь ворожий тиск, вона там поширюється і пробивається подекуди аж до нас. Це документи та свідки, зокрема великої ваги, живого спротиву нашого народу і нам треба активніше прислужитися до того, щоб ці документи ширше друкувалися у наших видавництвах та поширювалися між українським громадянством, щоб вони перекладалися на чужі мови і просякали у чужинецький світ. Уважне вивчення цих творів якраз і є нашим збагненням всієї складної проблематики в Україні, зокрема, і в Советському Союзі.

Паралельно з тим нам не можна не вивчати настанову також і інших поневолених більшовиками народів. Адже тільки постійним пізнанням позицій цих народів ми зможемо визначити місце нашої боротьби у величезному фронті. Не думаймо, що тільки ми несемо прапор визвольної боротьби. Так само, а подекуди ще навіть більше за нас, борються інші народи і на цьому шляху мають чимало успіхів. Це треба постійно собі мати на увазі і не заколисувати себе деякими успіхами.

І тут я підходжу до іншої важливої ділянки: зовнішня діяльність. Всяка наша дія без огляду на її розміри, галузі і напрямки може бути успішною тільки тоді, коли в нас є досить сили, щоб її провести до самого кінця. Якщо у нас самих немає належних для цього спроможностей, тоді ми шукаємо звичайно за якоюсь, доброю для нас, допомогою. Зовсім подібною є ситуація у політичній роботі нашої громади. А тому, що противні нам сили є справді потужними, то й розшук за союзниками чи за допоміжними нам чинниками, повинен би бути уважним, впертим та постійним. Нам слід пам'ятати не тільки про наявність фронту, але й про глибоке запілля, що є не менше важливим від самого фронту і тут добрі союзні сили грають першорядну роль.

В наших умовах союзником нашим повинна

бути публічна опінія села і міста, де ми проживаємо. Тільки їй треба представити правильний образ нас самих і наших стремлінь. Союзником нашим буде теж чужинецька преса, яку ми сумлінно інформуватимемо, щоб здобути її прихильність. Не намагаймося за всяку ціну пробратися до так званої великої преси столиць, двері якої у більшості випадків для нас закриті. Зате постараймося основніше познайомитися із провінційною, яка в житті країни має не менше значення, а подекуди навіть більше, від столичної. Її двері нам легше відчиняться. Союзником нашим буде наше щоденне довкілля, яке бачитиме у нас не розсварених міщан, а прикладних співгромадян і дружніх людей на кожному кроці суспільного життя. До нас тоді і до вісток, які ми безкорисливо та без жодних поз будемо ширити, наше довкілля буде прислуховуватися, і воно нам стане допоміжним у не одній нашій дії.

Зокрема я наголошую важливість розпрацьовування зовнішньої діяльності, бо у нас ця ланка занедбана або часто не допрацьована. Ми часто, на праці у ній, заломуємося при першій невдачі та покидаємо не раз добре і влучно розпочате діло, забуваючи, що в цій ділянці треба безнастанних зусиль і що успіхи приходять не відразу, але що вони завжди увінчують труди терпеливих і тих, хто вмів вистояти на розпочатому.

Скаже мені мабуть не один із побратимів, що легко це все говорити, але наскільки важче його робити на всіх покручених дорогах нашого життя. І на такі зауваги я скажу, що вони є вповні слушними. Вони зокрема є слушними тепер, коли ми цілковито відвикли від усяких інтелектуальних зусиль. Коли ми відвикли від впертих розшуків за якнайкращими формами дружнього життя між нами самими та із нашим довкіллям. Коли ми не завжди можемо викресати у собі належне зусилля, щоб піти на визначені сходини Товариства, щоб прочитати нову книгу або дати пожертву на українську пресу.

Чи здаємо ми всі справу з того, що загальний успіх є виключно зумовлений настановою кожного із нас, що українське громадське життя буде успішним тільки тоді, коли до нього вклучиться належними засобами та формою весь загал і коли відповідальність за його хід нестиме не той чи інший наш сусід, а кожний, виключно

кожний із нас? Чи можемо ми обгородитися плотом нашої ситости у байдужому світі споживачів і забути про наше походження та про наших братів і сестер, на вірність яким ми ще недавно зі сльозами на очах присягали? Я далекий від всякої дешевої сентиментальности при такій важливій справі, як майбутнє нашої громади і нашого народу, а хотів я тільки ще раз відзначити, що українські комбатанти можуть багато в цій ділянці сказати. І вони повинні це також зробити.

У світлі сказаного, ланка комбатантського життя набирає окремого значення і ваги. Так, як військовики були колись в авангарді українського збройного ставання чи то у Резистансі, чи то у інших формах боротьби, так тепер ветерани повинні бути на перших стійках українського суспільного фронту проти одинокого ворога. Бо ж насправді, військовики не демобілізуються ніколи. Вони тільки міняють стиль і форми своєї дії, але постійно для тої ж самої цілі і з тими самими вимогами. Вимогами в першу чергу до себе самих: успішно служити!

В. Макух

РОЛЯ СТРАТЕГІЇ Й ТАКТИКИ II-ОЇ СВІТ. ВІЙНИ (1941—1945 рр.)

У наступі на Схід, зустрівшись з жорстоким морозним кліматом та опанувавши великі територіяльні простори, зрештою німецька армія взимку 1941—1942 рр. задихнулася. Блискавична офензива приходила до свого кінця. Німецька армія не збагнула, як далеко вона була від своїх індустриальних центрів, які продукували матеріал для ведення війни. Початкові і навіть блискучі успіхи перешкодили зревідувати свою політику до вже окупованих народів. Цілковито затратилась гуманність у трактуванні воєнно-полонених, які сотками тисяч здавались у полон, а пізніше масами гинули від холоду та голоду. Таке нелюдське трактування полонених не було ще занотоване в історії воєн.

До причин успіхів німецької армії треба підмітити такі чинники: застосування нової тактики, моторизація піхотних відділів, рухливі танкові з'єднання, добрий фаховий вишкіл армії і високий дух вояка.

Дух та хоробрість вояка відігравав і відіграватиме основну роль в успіхові армії. Коли б советський вояк відчував потребу захищати Советський Союз, то німецька офензива від першого удару, перейшла б на дефензиву і советські танки за кілька тижнів були б на передмісті Берліну. Німецька армія не мала зброї, якою могла б знищити советські танки Т 34 і Т 42.

Тому, що советський вояк не хотів боронити систему, яка його зробила рабом, німці мали можливість добігти аж до Сталінграду, до ріки Волги. Коли б советський вояк був раніше збагнув брехливу німецьку пропаганду, коли б він був раніше знав, з яким заміром іде новий окупант, не бачили б німці навіть і Дніпра, а робили б переправи через Віслу. Отже, в основному советський вояк не хотів битись, а німці від успіхів пишалися своєю расовістю.

Коли німці дійшли до Волги під Сталінград, дехто з них мріяв, що це буде кінець війни. Навіть сам Гімлер хвалився, що окупація Сталінграду стане колосальним успіхом і жодна сила не зможе нас викинути з нього. Втримуючи Сталінград, відтиналися 30 мільйонів тонн тонажу, включно з 9 ма мільйонами тон оливи. Гімлер говорив, що по Волзі пливе в Росію вся пшениця зібрана в Україні, манганова руда і для того я хочу взяти Сталінград.

Але Гімлер не знав, що тисячі полонених втікли із загород смерти і зимою, де не було суцільного фронту, деякі втекли на советську сторону та розказали про ті жахіття, які вони бачили і пережили. Советські політруки їх вміло використовували, чим було і скріплено дух сов. вояка. Вже у цей час вояк знав, що краще вмерти зі зброєю в руках, як іти на голодну добровільну смерть.

Вже у цей час у советських північних портах вивантажувалися з американських кораблів танки, автомашины, зброя, одежа і харчі. Від 14 вересня до 19 листопада 1942 р. під командою ген. фон Павлюса німецька армія атакувала Сталінград усім, що тільки мала, здобула більшу частину міста і на протязі двох місяців завзятої боротьби захопила 6 км. смугу вздовж західного берега Волги, але не змогли витиснути советів цілковито і не відкинули їх на другий бік ріки.

Советська 62 армія, яка мала 16 дивізій під командою ген. Чуйкова, тримала оборону Сталінграду, а в тому часі підготовлялась велика контр офензива. Росіяни відчували тяжку ситуацію і знали, що коли німці здобудуть Сталінград то підуть на Москву і на Південь до Каспійського моря, щоб відрізати від нафти Кавказу. Ці обставини примусили сов. армію боронити кожну хату, кожну вулицю та кожне укріплення. Така оборона коштувала маси жертв. Коли німецькі літаки „Штукаси” знищили мости на Волзі, через які провадилося постачання для залог, большевики за вказівками американських техніків збудували міст, що був на кільканадцять цалів під водою, довж. 1.5 км. Такого моста німецькі літаки не могли бачити і вночі відбувалось постачання. Від 1 до 1000 метрів від ріки був зроблений „лябіринт” стрілецьких ровів і підземельних оборонних гнізд, які совети надзвичайно боронили. Тримали ту оборону 16 дивізій, а 70-та дивізія, яка мала 10 тисяч людей під командою ген. Івана Люднікова, мала після бою всього 800 вояків. Бомби з літаків перетворили Сталінград в руїну. Кожної ночі, як совети так і німці копали підземні рови, щоб наблизитись одним до других. „Кидай гранату і йди за нею”, — це був клич тодішньої тактики.

Щоб визволити Сталінград, головні удари були зроблені далеко поза містом. Ці офензивні перації переводив маршал Жуков, стараючись замкнути німців у Сталінграді і відігнати інші групи на Донець. Це завдання мала виконати півмільйонна советська армія. Треба було відрізати дві ворожі лінії зв'язку та постачання, — з Ростова і Харкова. Плянувалось зробити подвійне оточення, щоб замкнути німецьку 6-ту армію. Перший удар був зроблений з Півночі через Серафимовичі 3 тім танковим та двома

кавалерійськими корпусами. Другий удар був з полудня 2-им танковим і 1-им кавалерійським корпусами. Вперше від боїв за Москву совети стягнули всю зброю, яку тільки мали, включаючи 3000 літаків і 4000 танків, які дістали з Америки і Англії, були кинені до боротьби. На Півночі совети знищили 3 дивізії італійської армії і малярську піхоту. У скорому прориві через Дон 19—24 листопада 1942 р. ізолювали ростовську залізницю „Облівская”. Перший корпус ген. Рудіна просунувся на 91 км., займаючи мостовий причілок Колак на Доні, що знаходився 60 км. на захід від Сталінграду.

Толбухін просунувся найдалше на Північ до висунених позицій німців, що тягнулись від Дону до Волги. Німецьке північне крило було згорнене. З південного сходу Рокосовський і Малиновський ударили на Новоросійську залізницю, замикаючи останні двері, через котрі німці могли б відступати. Це відбулося від 20 по 27 листопада 1942 р. Советські танки, замикаючи оточення, стрінулися в Маринівці 23 листопада і так стала замкнута німецька 6 та армія. Німці не уявляли сили, які окружали їх аж до того часу, коли було вже запізно прорватися. Німецька оточена залога складалася з 22-ох дивізій, з чого було 10 німецьких, 6 італійських і решта балканські дивізії. Разом було в оточенні до 400 тисяч людей.

Генерал Павлюс зорганізував так звану „їжа-чу оборону” і силою обставин редукував діаметр оборонної системи під тиском сов. армії аж до її границь з Півночі на Південь, що було тільки 32 км.: це було 12 грудня 1942 р. Оточену нім. армію постачалося з повітря 400 до 500 транспортними літаками типу Ю 52, котрі у великій кількості були зістрілювані. Для врятування 6-ої армії прийшла сила під командою ген. Манштейна, 120.000 війська. Склад його був: 2 танкових, 2 кавалерійські і 4 піхотні дивізії. Це було від 12 до 24 грудня 1942 р. Ця допомога посувалася калмицькими степами смугою на 160 км. на полудневий захід від Котельніковська і зустріла советську армію, котра була під ком. Малиновського. В боях німці мусіли відступити, лишаячи місто Котельніковськ. Німці відступали у напрямку Ростова, залишаючи велику територію, яка ділила їх від оточеної залоги під Сталінградом. Це відбулося 29 грудня 1942 р. Відступ ген. Манштейна поклав кі-

нець будь яким спробам вийти з оточення армії ген. Павлюса. Хоч і робив він контракти у всіх напрямках та втратив до 100 тисяч людей, однак успіху жодного не було.

8-го січня 1943 р. Гітлер дав наказ оточеній залозі не здаватися і битись до останнього вояка, одночасно номінуючи ген. фон Павлюса фельдмаршалом. (Згідно військового права фельдмаршал не мав права живим піддатися).

Перстень навколо Сталінграду звужувався з головною офензивою зі західної сторони. 10 січня 1943 р. німці втратили останні середники постачання. Советські частини вдерлися зі заходу і наполовину роздвоїли німецьку залозу. Прийшов кінець. Фельдмаршал фон Павлюс, 22-ге нерали, тисячі старшин та поперх 200,000 війська були взяті в полон. Окрім того попали в советські руки: 50,000 тягарових авт, 6,700 гармат, 1,500 танків та маса ручної зброї. Це була найбільша поразка, яку колинебудь зазнала німецька армія. Офензива перейшла на советську сторону, яка підчас одної зими 1943 р. коштувала їх 850,000 тільки вбитими, а на протязі двох років війни, також за їхніми даними совети втратили 4,200,000 вояків. За німецькими даними, німці до літа 1943 р. на східному фронті мали 288 дивізій, то є біля 4,5 мільйона людей.

Безвихідне становище советського вояка спинило аж під Сталінградом. Рішений був він краще вмерти з рушницею, ніж за дротами у полоні. Однак це вже в той час, коли сов. армія по довгому відступі втратила масу артилерії, танків та військового майна. Навіть при великому патріотизмі і стійкості війська не могла б перебрати ініціативи до своїх рук і перейти з офензиви до офензиви. Ті спроможності дала їм своєчасна американська допомога.

Від жовтня 1941 р. до січня 1944 р. совети одержали від Америки: 7,800 літаків, 4,700 танків, 170,000 тягарових авт, 6,000,000 пар військових черевиків, 200,000 польових телефонів і поперх 1,000,000 кілом. телефонічного дроту, 790,000 тонн бензини для літаків, 2,000,2500 тонн харчів. Окрім того Советський Союз отримав від Америки кілька комплектних індустриальних фабрик (улаштувань), котрі були забрані із американських фабрик і урухомлені в Сов. Союзі.

Улаштування нафтової рафінерії, машини для фабрики автоколіс, що продукувала 1,000,000

коліс річно. Отже, окрім людей, треба ще мати економічні ресурси і добре розвинену та зорганізовану індістрію, щоб можна було провадити війну.

Взірцевим прикладом був бій під Орлом, де вже американська допомога танками, літаками та артилерією стримала німецький наступ. Це була найтяжча боротьба в дотогочасній історії Заліза проти Заліза. На горішньому Донці почалися місцеві офензиви з обох сторін. На Північ від Харкова фронт мав форму латинської букви S і кожна сторона старалася виперти з позицій другу, щоб скоротити лінію фронту Курськ—Орел. Німці мали тільки 39 дивізій, щоб ударити советські крила Орла і Білгороду. Вони почали офензиву на 3-ох кілометровому відтинку фронту 5 липня 1943 р. Як передове вістря німці кинули 300 танків „Тигр”, які просунулись 31 км. у советське запілля і далі не пішли. Советська оборона була глибока, як вони називали „ешалонірована”. 7-го липня почалася велика танкова боротьба, ще небувала до того часу у світі, якої втрати по обох сторонах рахувалися тисячами машин.

Велика концентрація артилерії, протитанкових резерв та повітряних сил по советській стороні змогла оборонити свої крила (фланги) і в результаті відбити німецький наступ. Ген. Рокосовський сконцентрував таку силу артилерії і проводив атаками, які не були ще знані у війні. На 29 км. фронті він стріляв з 2,000 гармат на кожний 1/5 квадр. км. території. Ця канонада була тяжчою у десять разів від канонади у Першій Світовій війні під Верденом. Не маючи артилерії, танків та літаків, советська армія під Орлом була б цілковито розгромлена. Америка врятувала Сов. Союз від загибелі, однак сов. верховоди справу представляють інакше. Вони голосять, що ніхто інший, тільки вони спасли світ від німецької навали і нікому тільки собі приписують всі перемоги. Правдою є, що війну виграла совети і тільки вони мають з її вислідів користі. Мрія царів здійснилась. Советський брезентовий чобіт придушив народи Європи і не зрікся із зазіхань до опанування світу. Іншими методами, іншими маневруваннями довів до того, що на протязі довгих літ американський вояк шукав комуністів в джунглях Азії, а не в Москві. Там проливалась кров, а тут велись у приязнім тоні розмови та заключались торго-

вельні договори. Появлялись комуністи у джунглях Африки, але туди вже не пішов американський вояк поборювати його. Москва це передбачала і здобула успіхи та впливи на африканським континенті. Скоро прийде до розгри араб-

ська олива і вона вирішить долю Європи. Живемо у добі інтриг та розгр, а за ними в далекій тіні стоять незнані світові своєю нищівною потугою арсенали ядерної зброї, які систематично поповнюються.

Сотник І. Нечай

У 35-ту РІЧНИЦЮ СВИТОВОЇ ТРАГЕДИ

Кожний рік приносить з собою відмінність у пам'яті різних подій. Одні з них забуваються, другі переходять до історії, а ще інші стають нашою доброю або й зломом для живих поколінь.

1976 рік прийшов до нас 35-тою річницею від межової грані і небезпеки смертельної загрози для всього нашого народу.

Зі Сходу та Заходу наступали на низку народів здичавілі, закланні загарбники, прикриваючи свою агресію гаслами творення нових „світів” для ущасливлення всього людства.

Гін невмірущости життя не дає знищити істини; гідність людини безнастанно є у боротьбі із злом. І так від покоління до покоління — боротьба; коли ж кінець тому прийде? — А прийде він! У призначенні — зло не має коріння, воно саме собою гниє й гине.

Під час 2-гої Світової Війни зударився на Україні дві потуги поневолювачів; зблизила їх однакова ідея, — панувати на інших, але доктрини німецького „фашизму” та московського „комунізму” не погодили їх між собою, у поневолюванні інших. Один й другий таємно формували пляни, щоб остаточно самому заволодіти здобутим. Довго не треба було ждати: 22 червня 1941 р. вибухла німецько російська війна. Ту війну Український Народ зустрів у належній свідомості завдань.

Вже у початках 2-ої Світової Війни, найменша вітка Української землі — Закарпаття створила свою незалежну державу та власне військо, яке боронило її. Ще далеко до війни, Організація

Українських Націоналістів під проводом полк. А. Мельника провадила повну підготовку дій в засягу всієї території України. Важливим було насторожити у свідомості Український Народ та національні меншини на Україні, яка загроза гряде для них в майбутньому при вигранні війни німцями чи москалями. Важливим було переконати, що в Україні щасливе й вільне життя для всіх людей настане тоді, коли рішатиме всім на тій землі її автохтон — Український Народ!

З таким завданням пішли на материк України Похідні Групи ОУН. Сотні років проходить українське життя під гаслом: До Києва! До Києва, — Столиці Краси й Мучеників!

Тисячі з тих, що йшли, впали по дорозі, не досягнули мети, — не побачили столиці; мільйони розбрелися по світі шукати правди, а мільйони копають золото в замерзлій сибірській землі Азії, щоб москалям було за що наївних підкупити. Була б впала на все московська імперія, але байдужий егоїстичний заспаний світ не розгадав стратегії москалів й залишив плодитись злобі. Коли загорівся вдруге світ, а український чорнозем став головною спонукою загарбників, провід ОУН докладно збагнув пляни гітлеризму, нового окупанта України. У хуртовині зудару двох загарбників вирушив на Київ Буковинський Курінь, як символ духа і невгнутости здобути волю й державність Україні. Творення зародку власної мілітарної сили, стратегічні обчислення можливостей того, були в руках ген. М. Капустянського. Залізну карність відпові-

дальности та духовість значення: людина, нація й держава у гідності, — ставив негнучий О. Ольжич. Під командою сот. Петра Войновського йшли на Київ юнаки, 1700 — їх молодих студентів, горді месники пращів своїх. В поході до Столиці, тактика обов'язкового самозбереження, здавалось не давала юнакам вмирати за батьківщину. Вони знали, що державу будують розумом та силою, бо тільки так, поставивши правду перед Богом! Вся Україна була спалахнула до творення власної сили. Рік перед вибухом німецько-російської війни, (цитуємо О. Гриценка „Армія без Держави”) 20-го червня 1940 року на таємному засіданні у Варшаві, в якому брали участь: президент Андрій Ливицький, Тарас Боровець, полк. Литвиненко, полк. Валійський, полк. Садовський, — президент остаточно затвердив план Т. Боровця, що передбачав мілітаризацію УНВ на повстанську армію.

Для реалізації того плану Т. Боровець згодився добровільцем пробратись нелегально на територію ССРСР, щоб особисто керувати роботою оперативного штабу на місці. Таємним наказом Головного Отамана Військ Української Народної Республіки Т. Боровець був призначений на керівника всього підпілля УНР та на командира майбутньої Повстанчої Армії. Вночі проти 1-го серпня 1940 р. Тарас Боровець у супроводі своєї розвідчиці, кур'єрки Валентини Кульчинської, перепливає річку Буг в околицях міста Володави під сильним обстрілом советських прикордонників, проривається в глибину ССРСР. У цій першій перестрілці з більшовиками, безмежно героїчний вояк Української Народної Республіки, Валентина Кульчицька, впала, як перша жертва на новому фронті: Української Повстанської Армії. Вічна їй Слава!

Повернувшись на Полісся, Боровець аж до вибуху німецько-російської війни 22. 6. 1941 р. діяв під псевдом: Байда, Гонта і Чуб, — залежно від часу та округи дій. З вибухом німецько-російської війни, обіймаючи обов'язки командира УПА, Отаман Боровець почав підписувати всі накази та публікації новим революційно-військовим ім'ям — Тарас Бульба.

Начальниками Штабу УПА у різні періоди були: сот. Комар-Рогатий, полк. Петро Дяченко, пор. Омелян Терлиця, полк. Петро Смородський, пор. Адам Граб та пор. Леонід Щербатюк-Зубатий. Постійним військовим дорадником Отамана

Бульби був полк. Іван Литвиненко. Зв'язковим старшиною уряду УНР при Головній Команді УПА був сот. Раєвський-Тур. Консультантами з партизанської тактики були: полк. Войнаровський-Гальчевський, полк. Трейко, полк. Долуд, сот. Галюк-Малиновський та інші фахові командири партизан.

За організаційною схемою УПА була поділена на територіальні „Січі”. Керівно-командний апарат не мобілізованих областей, по змозі був комплектований на місцях, як підпільна організація.

Українські Монархісти—Гетьманці під проводом полк. Трейка та Українське Вільне Козацтво „УНАКОР” під командою от. Волошина-Берчака, — включились в активну дію на військовій базі.

Матірня ОУН постановою дня 8 го травня 1941 року включає всі свої військові кадри до УПА та висилає відповідних людей до Головного Штабу. (Кінець цитати).

Ключеві звена сітки Матірної ОУН були далі керовані ПУН ОУН при повній співпраці з УПА.

Пожовклі листки лісової газети, „Оборона України”, цей документ часу, писаний понад три десятки років тому, десь у непроходимих лісах чарівного Полісся твердою рукою партизана, перекидає вас в інший світ. У світ, де нема страху, ні нарікань, ні втоми, яка безмежна посвята у них, яка сила віри в перемогу! Так і треба! — Велика це наука для тих, що будуть завершувати те святе діло.

Учасник Похідних Груп пише: „Ми йшли на Київ, у нас не було інших бажань, лишень до Києва!... А там?... Нехай радіє Столиця! Ми разом з нею підем на все, щоб волю здобути. Полум'ям спалахнула столиця у вірі щасливого завтра. Вперше урочисто пішли молитись на могилу Базару, щоб набрати сили до дальшого й собою створили другий Базар: На Милованці в Житомирі у листопаді 1941 р. німці розстріляли їх дві сотні. Народ в глибокій мужності прийняв цей нелюдський вчинок, немов присягою молиться... Очевидець далі пише: „Провід Організації Українських Націоналістів та Похідні Групи, вогненною штафетою принесли прах з тієї могили до Києва та замурували в церкві Столиці...” Скільки жертв віддала наша нація. В Бабиному Яру засипано Українських лицарів з синами та дочками жилівського народу. А

скільки впало в тюрмах: Самбора, Луцька, Києва, Харківська та інших місць при масових розстрілах. Немов у завершенні зложили свої голови й творці революції: О. Ольжич, О. Теліга з чоловіком, І. Рогач зі сестрою та братом, сестри Суховерські, Марта „К” з чоловіком — Войтковим „Канцлер”, Оршан Чемеринська з чоловіком, розстріляні німцями на саме Різдво 1941 р. Так днями й ночами ворог косив цвіт Українського Народу.

Багато вже написано про події Другої Світової Війни, але й не все. Поки що залишається така правда: Альянти виграли війну, а програли територію для поширення ком. сателітів. Ми, Українці, мабуть не виграли й не програли, хоч для нас може ще завчасно підраховувати. У війнах найскорше програють ті, хто принагідно орієнтується на когось. Хто йде на чужу землю чи тільки проходить через неї, — він має готову свою власну стратегію до виконання. У 2-й Світовій Війні німецька стратегія була наставлена походом на Схід заволодіти українським чорноземом. Як що так, то за яку ціну були б погодились німці на усамостійнення України? На це не легко відповісти. В таких обставинах, які були тоді на Україні, важно було творити власну стратегію, а тим більше провадити саму боротьбу поміж двома сильними окупантами, що були у війні між собою на нашій землі, щоб заволодіти нею. Минуло 35 років від того часу, коли світ був цілковито зрушений війною й ті страхіння спричинили: московський комунізм та німецький гітлеризм. Тоді то був час і нагода ущасливити світ — закінчити зі всіма тираніями, але мабуть декому не все боліло, або не знали глибше москалів.

Німецький гітлеризм лежить у руїнах. Там були й москалі, але через якісь маневрування політичної та мілітарної стратегії певних чинників Заходу, — допущено москалів виліти з під руїни, та ще й до того озброїлись. Людство далі стоїть в страху перед загрозою завтра, а вільний світ Заходу заспокоює себе шуканням миру та в ім'я того годує будівничих московського комунізму. Колишні колоніальні народи західних потуг, немов лявіною поспішно оформлюються у власне самостійне, державне життя. Москалі й там не дармують, стають оборонцями вїволевних, везуть туди зброю та американську булку й для втримання потенціальної своєї потуги на-

кидають по традиції тверде російське ярмо. В самім ССРСР колоніальний стан також іде з духом часу, — реформується. . . Змінюють шильд, починають творити нову советську націю, кажуть, що на це треба більше, як одну п'ятилітку. Нації творились тисячеліттями, а як у москалів це вийде? Мабуть то їхня слабкість й тим самим хочуть сповільнити процес інших течій поневолених народів ССРСР. Поки що примирливість Вільного Світу створює можливість москалям продовжувати віджиті звироднілі поневолення, провадити агресивну політику та зброїтись. Але світ не стоїть на місці, як поет сказав: „Все йде, все минає”. Приходить час і навіть у самій Москві народжується нова людина не така, яку хотіли б всемогучі у Кремлі. Все дарма, нічого не допомагає, навіть „вчення” учителів Маркса та великого Леніна”. Для новонародженої людини все це знане, все це старе й все це привело до того, що його народ на грані терпінь. Помило всіх утисків жорстокого режиму, він, росіянин, включається до походу за волю й правду, бо тільки так ще можна зберегти для його народу державу у гідному житті. Вождям останньої імперії у світі не легко сходити зі сцени; вони скорше шукатимуть всіх надлюдських можливостей, щоб оправдати своє призначення „месіянїзму” заволодіти світом. Сучасні українські знавці мілітаризму та війн, що стоять на засадах волі націй й права людини, мусять бути у повній свідомості своїх важливих завдань. Поневоленим народам волі ніхто не дасть. Це тільки їхня справа. Вони мають подбати за свою волю самі. Створений ланцюг боротьби з поневолених народів, де стимулом їх є спільний ворог, — сателіти та інші загрожені народи, — всі разом з одною поставою, — це сила, якої Москва не переможе. Без праці нема плодів; десь мусить бути початок нових провірених дій, щоб заступити практику стріляння кожному зі свого подвір'я в неозначений час. Призначення життя людини не для терпінь. Тому така дорога воля, без якої все ніщо. Тому боротьба за волю й державну незалежність є найбільшою людською чеснотою.

ДО НАШИХ ПОЗИЦІЙ

Боротьба за власну державу, за усамостійнення народу, — це боротьба за цілість нації, за її повну свободу та за все те, щоб сам народ по своїй волі міг будувати своє життя.

Така боротьба потребує сили, яку творять: воляки, революціонери разом з усім народом. Вояка не можна утотожнювати з різними течіями або ділити на будьякі політичні плятформи.

Призначення вояка, це бути понад все. Він належить стислим мілітарним законам, що він є власністю всієї нації й тим самим він боронить або здобуває цілість держави, — її честь, добро та право ставлене всім народом.

Війна, як хтось сказав: „це певного роду мистецтво” і її треба вивчати, тим більше, що вона безнастанно приносить нові форми боротьби та змінні психологічні людські стремління.

Нам українцям, чи то в Україні, чи будь деінде, творити босві з'єднання в цей час, — це надто складна справа, хоч у правних деклараціях Об'єднаних Націй оправдується боротьбу за волю й гідність людини та народів. У липні 1974 року на одній довірочній конференції автор цих рядків зробив висновок, про можливість для поневолених народів у майбутній війні. Між іншим там було сказано: „Армія — це не тільки мундур та „пагони”. Основа успіху армії, — це душа вояка, розум стратегів, без чого війни провадити не можна. А решту доповняє і заокруглює майстерність тактичної справності. Війни, які проходять в наш час, задокументували, що сучасна модерна воєнна техніка та зброя дає велику можливість поневоленим народам творити різні босві з'єднання, провадити війну та перемагати. Треба мати на увазі, що кожного дня мільйони українських молодих людей носять військові уніформи та зброю. Ось тут, мабуть, захована й розв'язка розпорошеної нашої сили. У центрі стремлінь сучасної людини стоїть моральне право „неподільності волі” й за це саме йде боротьба, яка спрямована взагалі змінити обличчя світу, що борсається у створених відносинах і протиріччях. На Сході, де розгортає

свої володіння Москва, ще не прийнялась культура поступу — „воля й гідність людини”. Москва продовжує спосіб тиранії старих світів. Сліпцям Кремлю байдуже, що прийде завтра. Червоні володарі спішать, бо на їх очах тріщать основи штучного великана, який може враз собою рухнути й розсипатись в румовища. На Сході, в Європі та Азії нема рятунку москалям. Щоб рятувати імперію вони змінюють стратегію та з тим ідуть на Захід. Захід не в усьому знає москалів та постійно пробує вивчати їх. Він вдається до різних „експериментів”, які пізніше стають невдачею. У тій грі з москалями за останніх чверть століття Захід зазнав багато невдач, а одна з них катастрофальна. Це випущення з рук таємниці атому, яка стала для москалів неперевершеним чинником у шантажуванні світу. Ось наслідки. У страху перед „нуклеарною війною” Захід спрямовує всю свою настанову до миру і тим самим тратить довір'я поневолених народів. Але москалі несуть „мир”. Вони все несуть, що й де тільки потрібно, навіть монархію та визнають Ватикан, як треба, аби тільки просунутись одною ногою на чужу територію, а тоді: — „нет, не уйдьош”.

Ми переглянули шахівницю гри гльобального засягу народів та держав, які покищо діляться менш більш географічним порядком та сподіваються на можливість здійснення своїх національних аспірацій. Одинокий ССРСР, який спрямовує свої вістря на підкорення світу, створює хаос та стає перешкодою творити народам краще життя.

Шантажем ядерної війни Москва тисне Вільний Світ відступати до оборонних позицій. Поневолені народи не можуть відступати. У них одинокий вихід — це боротьба, бо все інше принесе їм смерть. Поневоленим народам сучасність диктує: ніякий народ чи держава в нинішнім світі сам собою не може нічого вирішувати.

Коли ми говоримо про формування різних світів, то саме життя створило потребу формувати бльок поневолених народів та вільні суве-

ренні держави в один пов'язаний ланцюг справедливості й волі. Москва не боїться Вільного Світу — Заходу. Вона знає всі його слабості, бо ж їх й сама створює. Москва боїться зросту сили поневолених народів в один могутній вулкан, на якому вона сидить. Тому Москва перед рішальним наступом на Захід, внутрі в себе нищить все, що стоїть їм перешкодою на дорозі.

Доки Вільному Світові при відступі час подиктує, як і де займати становище, то москалі можуть бути готові подиктувати всьому світові катастрофальні умови. Поневолені народи все це бачать й слідкують за кожним рухом советської імперії. У всіх закутинах світу під впливом правди ростуть новітні когорти, що в обороні дійсної волі змушені будуть піти на поміч поневоленим народам, щоб знищити тиранію Москви. Чи зрозуміє хтось загрозу Москви, чи ні; чи буде хтось співчувати поневоленим народам, чи ні; чи буде хтось боротись проти власної загибелі, чи ні, — поневолені народи на кострищі кремлівських піратів догоряти не будуть. Вони всім можливим будуть роздувати вулкан, якого нема сили закрити, бо всякий тиск прискіпує вибух.

Поневолені народи атомом також ніхто знищити не може, хіба що злочинці Кремлю... рішають

прискіпати собі смерть й атомом поповнять саможубство. Тим часом колонії західного впливу закінчують свою еру, тоді коли москалі поширюють їх навіть там, де вони закінчуються.

Азійські народи перебувають у процесі утвердження своїх кордонів. Значний приріст населення, а зокрема Китаю та Індії створює надмірне недоживлення. Щоб рятувати мільйони перед голодовою смертю, їх очі звернені на Сибір, як рятунок й цілість Азії. Сибір це Азія! — колонія Росії.. Чи може світ в такій стані прийти до миру, коли зближається остаточна боротьба за саме існування? Світ нарешті повинен зрозуміти, що справедлива розв'язка національних питань у концепції створення вільних, суверенних національних держав, буде імперативом і тривким ключем до справедливого укладу міжнародних відносин та запорукою нормального розвитку людства. Тому наболілі від віків проблеми народів мусять бути полагождені у гідності людини на нації.

На світі є багато можливого, але нічого нема вічного. Людство пережило різних тиранів, переживе й останніх у Кремлі, а спустошення після них залишиться для поколінь пересторогою.

Дм. Ф.

ВІДЗНАЧЕННЯ 50-ти ЛІТТЯ ТРАГІЧНОЇ СМЕРТИ СВ. ПАМ'ЯТИ ГОЛ. ОТ. СИМОНА ПЕТЛЮРИ

У цьому вікопомному 1976 році українські громади у вільному світі відзначають 50-ту річницю трагічної смерті Голови Директорії і Головного Отамана військ УНР славної пам'яті Симона Петлюри. Нижче подаємо участь Головної Команди і членів СВУР у тих святкуваннях. Святкування в Бавнд Бруці: Дня 23-го травня ГК і станиця СВУР ім. ген. Петра Дяченка з Філядельфії взяли численну участь у відзначенні 50ти ліття з дня смерті Головного Отамана.

Заупокійну Службу Божу відправив Архiepіскоп Марко з участю численного духовенства. Після Служби Божої комбатантські і юнацькі

організації з прапорами пішли організованим походом до Хреста Пам'ятника, який був здвигнутий на пошану Борців за Волю України і у підніжжі якого лежить надгробна плита Головного Отамана, перевезена з Франції до Бавнд Бруку заходами преосвященного Митрополита Мстислава, небожа Симона Петлюри.

Після Панахиди промовляли — Арх. Марко, віцепрезидент УНР в екзилі проф. Микола Степаненко і генерал Петро Самутин.

Святкування в Парижі: Під час жалібних святкувань у Парижі ГК доручила інженерові Василю Михайличукові репрезентувати СВУР і зло-

жити вінок на могилі славної пам'яті Симона Петлюри.

Інж. В. Михальчук, як репрезентант СВУР, взяв участь у з'їзді Українського Військового Товариства у Франції в п'ятницю 28 го травня і склав привітання на відкритті з'їзду від Головної Команди СВУР і від всіх членів.

У святкуваннях він репрезентував СВУР на урочистому концерті в суботу 29 го травня, головними точками якого були — реферат ред. Олега Ждановича та виступ відомого голандського україномовного хору з Утрехту під диригуванням полум'яного носія української державної ідеї проф. д ра М. Антоновича.

Під час Панахиди на цвинтарі Монпар був зложений вінок від СВУР. В листі до Головної Команди інж. Михальчук пише: „Вінок від СВУР пишався між найкращими. Його в поході

несли два колишні легіонери УЛС з Англії, а представник СВУР зложив його на могилі Гол. Отамана. Все святкування виявилось на дуже високому рівні, як під оглядом мистецьким, так і під оглядом патріотичної постави учасників, які прибули на ці дні до Парижу з кількох країн, вже не враховуючи представників українського поселення з усіх провінцій Франції. Участь Вашого товариства (СВУР) також сприяла успіхові проведення цього свята. Дякуємо за честь, яку Ви нам зробили, передавши нам представництво Вашого Товариства (СВУР) на цих святкуваннях у Парижі”.

Під час Панахиди відбувся апель комбатантських і юнацьких організацій на пошану пам'яті Гол. Отамана, в якому взяли участь члени СВУР із своїм прапором.

ПАМ'ЯТІ НЕЗАБУТНЬОГО КОМАНДИРА

Генерал В. Гарасименко — полк. Тур

У неділю 8 го червня 1975 р. у церкві св. Михаїла в Міннеаполісі відбулася урочиста панахида у 40-вий день по смерті сл. п. Генерала Володимира Гарасименка. Панахиду відправляв митр. прот. Андрій Кість при численній участі мирян, ветеранів УНР на чолі з ген. Василем Філоновичем та ветеранів УПА з II-ої Світової Війни, які є зорганізовані в станиці Ст. Пол, Міннеаполіс, СВУР.

Один за другим відходять у вічність бувші учасники боротьби за волю України. „Від літають сірим шнурком журавлі у вирій”. Ще не застигла свіжа могила в Парижі по славному командирові залізної дивізії ген. Удовиченкові, який своєю героїською славою увійшов до історії України, як знову ж прийшла сумна вістка, що в Бофало, Н.Й., відійшов у вічність на 83-му році життя сл. п. ген. хорунжий Володимир Гарасименко. Він пройшов тернистий життєвий шлях, шлях боротьби, терпіння та поневірянь. Він, як і всі інші вірні сини України, був готовий зложити своє життя за волю України. Він добре розумів, що волю Україні не можна ані випро-

сити, ані купити, її треба здобути, — вибороти. І він боровся, боровся все своє життя і зброєю і словом. Будучи в армії УНР, він брав активну участь у Першому Зимовому Поході; був відзначений золотим хрестом, нагороджений хрестом Симона Петлюри та воєнним хрестом. Після Визвольних Змагань разом із своїми побратимами перетерпів табори, у Каліші тиф, який його тілесно дуже знесилив, а тим більше і розлуку з дружиною та малою донечкою. З вибухом II-ої Світової Війни, коли німці напали на Польщу, а червона навала захопила Західну Україну, НКВД арештувало його дружину і малолітню донечку і їх вивезли на Сибір. По кількох роках перебування на каторзі, дружина не витримала і померла, залишаючи сиротою в сибірській тайзі неповнолітню донечку.

Згодом, коли Гітлер нервово не витримав та дивлячись, як вчорашній союзник підступно готується до удару, не вважаючи на пакт Рібентроп—Молотов, генерал В. Гарасименко віч-увіч пережив трагічний період зміни окупанта другим. Пережив, збагнув і обурювався, бачучи

грабіжницьку політику нового брунатного „визволителя”, який нещадно забирив у селян мізерне надбання. А коли селяни ставили спротив, то масу сел окупант нищив огнем, а молодь примусово почав вивозити на німецьку каторгу.

Ген. В. Гарасименко, як в'їськовик, бачив, що перспективи боротьби з окупантом є незавидні, але сидіти і спокійно дивитись, як ворог гуляє по Україні і перетворює її в згарище, він не міг. Він сказав до друзів своїх: „Хлопці! Друзі мої! Хочемо ми того чи ні, ми мусимо стати в обороні свого народу і то негайно розпочинати відплату, щоб ворог відчув, що ми є також люди, а не унтерменші погній. Ген. В. Гарасименко вирушає в ліс, де були вже відділи У.П.А. на Луччині, розробляє оперативні пляни та перепроваджує далі випаді на німецькі залоги та розбишацькі банди ляндрівтів. Згодом він долучився до „Українського Легіону Самооборони”; з тим же курінем виїжджає на Холмщину з ціллю стримати польські банди, які безкарно „огнем і мечем” винищували Грубешівщину. Курінь отаборюється в околицях Грубешева та негайно починає протиакції супроти польських банд. Зима в роках 1943 1944 була жорстока; ця зима для холмщаків була повна страждань і смерті. По селах поляки робили „Содому й Гомору”. Тисячі у нічому невинних людей було розстріляно, живими спалено як жінок, так і дітей. Велике число сел перетворено у згарища. Лише невеликій кількості людей вдалося вискочити живими та втекти до міста Грубешова. Ген. Гарасименко знав, що нелегко буде стримати польські банди від свавілля, а тим більше їх прогнати з Холмщини чи ліквідувати, але як говорив він, ми мусимо дати бій. Це буде іспит зрілості українського вояка, який стає в обороні своїх кровних братів холмщаків.

Днями і ночами зводили бої; проходили через спалені села, де часто ще знаходили непоховані трупи. Кров кипіла в жилах, дивлячись на ті варварські вчинки польських банд. Хотілось пімсти, хотілось битись, — і ми бились. Багато воляників зложили свої буйні голови в обороні своїх братів холмщаків; нехай Холмсько Українська земля буде їм легкою. І остаточно у місяці квітні польські банди було доценту розбито і знищено; лише недобиткам пощастило втекти в білгорайські та замоські ліси. Це було заслугою завзятого Генерала, який був добре загар-

тований в боях двох війн. Він до останніх днів вірив т ве, що коли прийде Третя війна, то вже вона остаточно принесе волю для Українського Народу.

Навіть у книжці про Першу Українську Дивізію, майор штабу Галицької Дивізії німець Гайке, — у своїх споминах згадує про наш Волинський Курінь. Згадує, як про ...струнких і надзвичайно вишколених та загартованих в боях вояків.

І нарешті всі бурі відшуміли; одні повертали ся до своїх країн, як переможці, а другі, такі, як ми, з похилими головами йшли до таборів полонених або до таборів „Д. П.”, де опинився Генерал Гарасименко. По довгому скитанні в таборах, йому пощастило переїхати на Вільну Землю Вашингтона.

Довідавшись про свою донечку, яка щасливо повернулася з Сибіру до Польщі, він почав робити всі заходи на її приїзд до Америки, що й пощастило при допомозі свого вірного друга-вояка Шпака (псевдо). Ген. В. Гарасименко безмежно любив своїх друзів по зброї. Так само його побратими пам'ятають про нього, як доброго та хороброго воїна і командира.

Спи спокійно, Дорогий наш ніколи незабутній Генерале, та про волю України сни, а Вільна Земля Вашингтона нехай заступить Тобі рідну.

**Союз Ветеранів Українського Резистансу
Станція Ст. Пол — Міннеаполіс, Мінн.**

ПО СТАНИЦЯХ С В У Р

11 го лютого 1974 року звернувся до приятелів Євген Писарський з наступним закликком у висліді якого створено там Станицю СВУР
Дорогий Приятелю, Приятелько!

Полум'я Українського Резистансу з років останньої Світової Війни залишило нові глибокі психологічні та ідейні сліди і відбитки в серцях і свідомості всього українського народу.

Місце недавніх месників і лицарів Українського Резистансу тепер заступив в Україні багаточисленний, безіменний легіон їхніх послідовників.

В ім'я того, щоб належно і гідно увічнити пам'ять тих знаних і незнаних лицарів з часів останньої Світової Війни, залишити майбутньому об'єктивному історикові правдивий перебіг тих

подій з недавнього минулого та закарбувати сучасному та майбутньому українським поколінням культ пієтизму до виборення і осягнення власної Суверенної Української Держави, — був створений **Союз Ветеранів Українського Резистансу**.

З доручення Головної Команди СВУР'у дня 23 го лютого 1974 р у приміщенні залі при церкві св. Михаїла в Міннеаполісі, о годині 7-ій вечора відбудуться сходини з ціллю створення Станиці СВУР'у у Твин Ситі.

Ласкаво просимо Вас прибути на сходини, познайомитись зі статутом та вписатись до членів СВУР'у.

СВУР — буде плекати і продовжувати традиції визвольної боротьби;

СВУР — буде існувати так довго, доки Україна не звільниться з під московської окупації;

СВУР — стояв і стоятиме в обороні свого Народу і його прав на самостійне існування;

СВУР — приймає до своїх лав всіх тих, які зі зброєю чи без зброї ставили спротив окупантові України;

СВУР — приймає до своїх рядів і тих, які сьогодні ставлять спротив шовіністичним затіям Москви, яка виповіла тотальну війну, якою хоче змести з лиця землі Українську Націю, а її Нарід перетворити на московських рабів.

Чекаємо і радо вітатимемо Вас на сходинах СВУР'у, де буде можливість у дружній атмосфері почати робити велику роботу для служіння своєму Народові.

А це ж і є наша мета.

Протокол Загальних Основуючих Зборів Станиці СВУР'у у Міннеаполісі — Ст. Пол., Міннесота

На писане звернення та запрошення друга Євгена Писарського, — відбулися Збори, на яких засновано станицю СВУР'у.

Збори відкрив Євген Писарський довгим вступним словом, наводячи багато прикладів, які вимовно стверджують, що лише зорганізованою групою, послідовною працею, псвним зрозумінням справи, яка нас зобов'язує, як бувших тих, що зі зброєю в руках чи іншими формами боротьби прагнули вибороти волю для свого народу. Зов крови наших побратимів, які згнули в боротьбі за ідею визволення, зобов'язує, щоб ми ту ідею продовжували. Далі у своєму

слові він закликав до єдності та створення організованого життя, бо лише такою формою можна проробити певну роботу, бо ж інакше ми розгубимось і ніяких вартостей по собі не залишимо.

По вступному слові було вшановано піднесенням з місць та однохвилинною мовчанкою незабутнього друга, нашого бувшого Духовного Капеляна о. Іова, а нині покійного сл. п. Владику Архiepіскопа Іова Скакальського, який так несподівано відійшов від нас у вічність.

Ця сумна вістка була дуже зворушливою для всіх присутніх, бо ж ще так, здається, недавно зустрічалися з ним у волинських лісах, у Легіоні в Дивізії „Галичина”, у полоні в Англії, Америці, Канаді і на всіх важливіших з'їздах і здвигах.

Заступник гол. Головної Команди СВУР сотенний В. Станіславів зі зворушенням поділився з усіма присутніми тим, що знав про Покійника. Його життя було дійсно тернистим шляхом, починаючи від юних літ свого життя. Тому, що знав Його від молодих літ, знав Його біографічні дані, Його заслуги, переслідування окупаційними владами, працю і служіння Богові та велику любов до свого ближнього.

Було знов приступлено до порядку нарад і Є. Писарський зачитав статут СВУР'у, як також і правильник. Бажаючим на поставлені питання була дана вичерпуюча відповідь.

Про завдання і ролю СВУР'у на еміграції дав коротку доповідь В. Станіславів. Член Головної Команди СВУР Сотенний М. Каркоць у короткім слові з'ясував структуру, потреби ставлення та можливості росту СВУР у, який має так широко відчинені двері доступу для всіх, хто ще хоче допомогти чимось у визвольній затьяжній боротьбі Українського Народу.

По короткій дискусії приступлено до вибору Команди Станиці СВУР'у на Міннеаполіс — Ст. Пол.

У висліді голосування були вибрані:

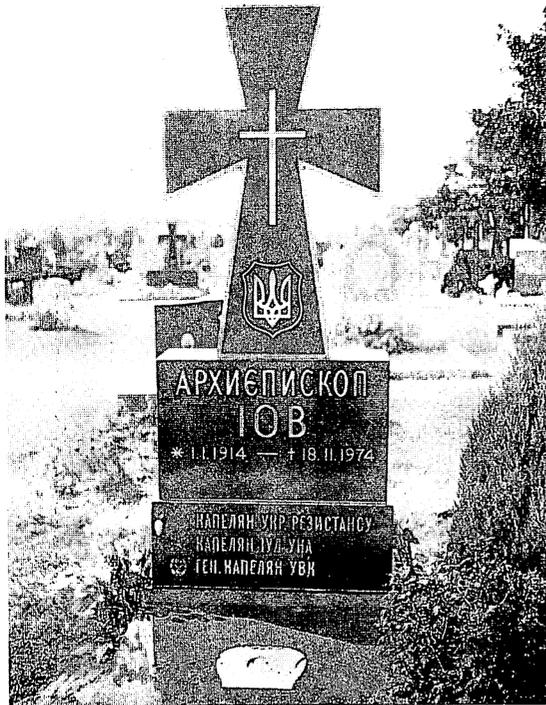
Станичний — Пилип Шайда,
Секретар — Євген Писарський,
Скарбник — Павло Правдюк.

Було зложено заяви вступу — вписове по дол. 10.00 та пожертви на вінок від нашої Станиці на похорони сл. п. Архiepіскопа Іова.

Було погоджено, що наша Станиця буде іменем чотового Василя Граба.

На тому збори були закриті.

В. Станіславів, Є. Писарський

Пам'ятник на могилі св. п. Владика Архиспископа Іова Скакальського, нашого капеляна в часі Визвольної Бороти на Волині Української Повстанчої Армії (УПА) в роках 1941—1945.

ПРОВІДНА НЕДІЛЯ 1973 го РОКУ
 Біля пам'ятника св.п. Тараса Савчука (Пугача), підстаршини Українського Легіону Самооборони (УЛС) на Воличі. Від ліва: Анатоль Домарацький, П. Члек (Англія), Лев Куделя, Теодор Сущик, сот. Іларіон Поліщук, Іван Попель, Федір Генсіровський (Канада), Данило Гаморак (Англія) та Андрій Шекерик.

За домовиною Дружина Покійного Марія Пундик у супроводі Голови Проводу Українських Націоналістів ред. Олега Ждановича. Домовину несуть учасники Визвольних Змагань. Попереду прапороносці. Вінок несуть пані: Надя Каркоць та Галина Крутюк.

**ПІСЛЯ ЗАСІДАННЯ ГОЛОВНОЇ КОМАНДИ
З ПРЕДСТАВНИКАМИ КАНАДИ ТА АНГЛІЇ**
Від ліва: Анатоль Домарацький, сот. Іларіон
Поліщук, Теодор Суцук, П. Члек (Англія),
Данило Гаморак (Англія), Федір Генсіровський,
(Канада) та Дмитро Фурманець.

ПРЕДСТАВНИЦТВА СВУР-у:

АНГЛІЯ — Костюк Андрій
АРГЕНТИНА — Котульський Володимир
КАНАДА — Славич Андрій
НІМЕЧЧИНА — Дідович Володимир
ФРАНЦІЯ — інж. Михальчук Володимир

Зв'язкові Пункти:

ДЕЛЕВАР — Шеремета В.
БОФФАЛО — Петручок Максим
РОЧЕСТЕР — Дзюба П.
ЧІКАГО — Городиський Орест
НЮ ЙОРК — Яремчук Іван
НЮАРК — сот. Войновський П.
ДЕНВЕР — д-р Кротюк

СТАНІЦІ СВУР-у в ЗСА:

Станиця ім. чотового Граба в Сант Пол, Міннеаполіс
Шайда Пилип — голова
Писарський Євген — секретар

Станиця ім. ген. Дяченка у Філядельфії
Хомин М. — голова

Станиця ім. Ольжича в Клівленді
Майструк Михайло — голова
Білий Антоніна — секретар

ВИДАВНИЦТВО М. П. КОЦЯ

M. P. KOTS PUBLISHING
231 East 14th St.
New York, N. Y., 10003
Tel. (212) 674 3717

МАЄ НА СКЛАДІ:

Ексклюзивне книготорговельне представництво видань Інституту
ім. Вячеслава Липинського

Твори В. Липинського т. 6	\$16.00
т. 7	\$17.00
Ereignisse in der Ukraine Документи Віденського Архіву	
тт. 1—4	\$70.00
Релігійні Твори — Ол. Кошиць, стр. 730	\$30.00
Українські Народні Мелодії, тт. 1—6, Др. З. Лисько	\$90.00
Українська Преса з перспективи 150-ліття	\$5.00
Українці в Американському та Канадському Суспільствах (Соціологічний Збірник), ред. В. Ісаїв	\$12.00
Максим Березовський (Життя і Творчість), др. В. Витвицький	\$5.00
Центросоюз — Союз Кооператив, Ів. Мартюк	\$5.00

Замовлення враз з чеком проситься висилати до Видавництва